

[Justitsministeren]

bede domstolene om at bruge et stort antal arbejdstimer til at lave store undersøgelser, men til hvilket formål? Det spørgsmål, der har haft offentlighedens interesse, er jo, om der har været en udvikling i omfanget af dørlukninger, referatforbud og navneforbud, der måtte give anledning til betænkelighed i forhold til det generelle krav om offentlighed og åbenhed ved domstolene, og det er der intet belæg for at antage.

Så derfor blot min stilfærdige opfordring til, at før vi begynder at kaste os ud i meget store undersøgelser for at kortlægge spørgsmål, som efter min mening ikke er af interesse for sagens kerne, synes jeg, man skal tænke sig godt om. Og jeg synes også, man skal tænke sig godt om, inden man antyder en mistillid til domstolenes konkrete afgørelser, som der ikke i forhold til de faktuelle afgørelser er noget belæg for.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Ministeren svarede ikke på mit spørgsmål. Jeg spurgte ministeren ganske konkret, og jeg skal gentage spørgsmålet: Vil ministeren bekræfte, at i alle de sager, der i øjeblikket verserer vedrørende realkreditinstitutter, er der foretaget dørlukning, der er foretaget navne- og referatforbud, ikke alene mod den enkeltes navn, men også mod instituttets navn, og vil ministeren endelig bekræfte, at et af institutterne sågar kun lader sig afhøre i indenretlige forhold?

Og må jeg så afslutningsvis sige: Det kan jo ikke hjælpe noget, at man argumenterer for sine synspunkter om, at der ikke er noget i vejen, ved at henvise til en undersøgelse, som er foretaget, inden disse sager kom for retten. Disse sager, deres karakter og den praksis, der har været fulgt i disse sager, og som forslaget drejer sig om, kan under ingen omstændigheder være indgået i det resultat, som ministeren afleverede den 13. juli 1990.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg synes egentlig, at justitsministeren på en urimelig, næsten grov måde blander tingene sammen nu. Ét er domstolenes sagsbehandlingstid. Det synes vi absolut er et meget alvorligt spørgsmål og et alvorligt problem, og det

var også en af baggrundene for, at vi tog det op her i foråret. Det er egentlig også et retssikkerhedspolitisk problem, at sagerne ikke kan behandles på en rimelig tid. Det er bl.a. et spørgsmål om ressourcer m.v., og vi er i hvert fald indstillet på, at det gerne skulle løses meget hurtigt, og efter noget af det, der er sagt fra ministerens side, har jeg også en fornemmelse af, at man til en vis grad i hvert fald er parat til at være med til det. Men lad os nu ikke blande tingene sammen.

På baggrund af de spørgsmål, der er rejst her, kan man med rette sætte spørgsmålstegn ved, hvordan man benytter mulighederne i retsplejelovens §§ 29-31. Der er rejst tvivl om, hvordan det fungerer i praksis, og det har ikke noget med domstolenes sagsbehandlingstid at gøre. Jeg er da godt klar over, at det måske vil belaste domstolene rent tidsmæssigt, hvis en sådan undersøgelse skal foretages, men hvis der er rimelig grund til at sætte spørgsmålstegn ved, om tingene fungerer på den rette måde, er vi da nødt til det.

Jeg håber heller ikke, at ministeren vil sidde det overhørig, når et flertal i Folketinget meget klart udtrykker ønske om, at der bliver foretaget en undersøgelse, bliver lavet nogle statistikker, så vi kan få svar på de spørgsmål, der rent faktisk er stillet, og som i hvert fald er rimelig væsentlige for os i denne sammenhæng.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil hverken be- eller afkræfte det spørgsmål, som fru Kirsten Jacobsen stillede, men alene sige, at jeg har fuldstændig tillid til, at de afgørelser, der bliver truffet af domstolene i forbindelse med konkrete sager, er truffet efter grundige overvejelser med udgangspunkt i lovgivningens bestemmelser, herunder kravet om, at der som hovedregel skal være tale om offentlighed og åbenhed.

Og så til fru Lissa Mathiasen: Fru Lissa Mathiasen ved, at jeg altid gerne vil være hjælpsom og beredvillig, når det drejer sig om at stille oplysninger og informationer til rådighed for Folketingets Retsudvalg og gennemføre de undersøgelser, som skønnes at være påkrævede. Det, jeg stilfærdigt gjorde opmærksom på, var, at hvis vi skal til at lave store undersøgelser ved retterne med gennemgang af et betydeligt statistisk materiale, vil det i vid udstrækning være de samme medarbejdere, som til